

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2028/20
10.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Радомира Кокотовића, председника већа, Гордане Тошић и Марине Кларић Живковић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., ... бр. ..., чији је пуномоћник Радомир Бућковић, адвокат из Београда, Шавничка бр.43/28, против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Београд, Косовска бр.31, ради исплате разлике зараде, одлучујући о изјављеној жалби тужене на пресуду Првог основног суда у Београду П1 2354/18 од 13.5.2020.године, након јавне расправе одржане пред овим већем, као другостепеним дана 10.11.2021.године, у присуству пуномоћника тужиоца и одсуству уредно позваног законског заступника тужене, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2354/18 од 13.5.2020.године, у ставу првом и другом изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужена Република Србија – Министарство унутрашњих послова, да тужиоцу исплати накнаду штете до двоструког износа плате по основу рада и временаведеног на раду за период од 1.11.2013.године, до 1.3.2016.године, у износу од 1.885.755,53 динара, са припадајућом каматом и то:

2013.година:

-новембар 2013.године, износ од 56.216,85 динара, са законском затезном каматом почев од 26.12.2013.године, према Закону о затезној камати, до исплате,
-децембар 2013.године, износ од 67.460,20 динара, са законском затезном каматом почев од 26.1.2014.године, према Закону о затезној камати, до исплате,

2014.година:

-јануар 2014.године, износ од 57.601,63 динара, са законском затезном каматом почев од 26.2.2014.године, према Закону о затезној камати, до исплате,
-фебруар 2014.године, износ од 56.216,82 динара, са законском затезном каматом

2016.година:

-јануар 2016.године, износ од 69.965,50 динара, са законском затезном каматом почев од 26.2.2016.године, према Закону о затезној камати, до исплате,
-фебруар 2016.године, износ од 69.965,50 динара, са законском затезном каматом почев од 26.3.2016.године, према Закону о затезној камати, о исплате,

као и да се обавезе тужена да Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање-филијала Београд, у корист тужиоца, уплати доприносе за ПИО за период од 1.11.2013.године, до 1.3.2016.године, на основицу неисплаћене разлике зараде по износу, односно тарифи важећој на дан исплате у фонду.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка, садржано у ставу трећем изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2354/18 од 13.5.2020.године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 303.950,00 динара.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова првостепеног поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој на име накнаде трошкова другостепеног поступка исплати износ од 33.000,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2354/18 од 13.5.2020.године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу исплати накнаду штете до двоструког износа плате по основу рада и временаведеног на раду, за период од 1.11.2013.године, до 1.3.2016.године, у износу од 1.885.755,53 динара, са припадајућом каматом, и то у појединачно одређеним месечним износима, са законском затезном каматом почев од датума доспелости, до исплате, ближе наведено у садржају тог става. Ставом другим изреке обавезана је тужена да у корист тужиоца уплати доприносе ПИО за период од 1.11.2013.године, до 1.3.2016.године, а на основицу неисплаћене разлике по износу, односно тарифи важећој на дан исплате у фонду. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 303.950,00 динара.

Против наведене пресуде тужена је благовремено изјавила жалбу, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде, у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник

РС” број 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1 до 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка на које се указује у жалби тужене.

Према чињеничном утврђењу у поступку пред првостепеним судом, следи да је тужилац у спорном периоду радио код тужене, да је решењем РС МУП 01 бр.112-3/2002 од 25.11.2002.године, распоређен са 15.12.2002.године, на радно место послови унутрашње безбедности у Одељењу за посебне акције, Управа за борбу против организованог криминала, да је решењем 03/1 бр.112-1420-319/2012 од 1.6.2012.године, распоређен са 1.6.2012.године, на радно место послови ... (ОСЛ) у Одељењу за ..., стално дежурство и обезбеђење, Служба за борбу против организованог криминала, Управа криминистичке полиције, да му је решењем ... број ... од ...године, утврђен укупни коефицијент плате у висини 2,527, да је решењем 03/1 бр.... од ...године, унапређен у звање ... од ...године, а да му је решењем 06/2-2 бр.120-1420-319/2012 од 27.5.2013.године, утврђен укупни коефицијент плате у висини од 1,876, да је решењем 03/1 бр.112-5645/2014 од 20.6.2014.године, трајно премештен на радно место послови сузбијања отмица, изнуда и уцена са елементима организованог криминала (ОСЛ) у Одељењу за сузбијање организованог криминала, Служба за борбу против организованог криминала, Управа криминистичке полиције и стекао звање ... те да укупна номинална нето разлике плате тужиоца да је исплаћивана на основу закона и Уредбе за предметни период од 1.11.2013.године, до 29.2.2016.године, износи 1.885.755,53 динара.

Првостепени суд налази да тужиоцу, у периоду у ком је био распоређен на радном месту у Служби за борбу против организованог криминала, није исплаћена зарада у двоструком износу према Уредби о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање организованог криминала, што представља неправилан рад органа тужене, да је тужена по основу члана 172 Закона о облигационим односима, дужна да тужиоцу накнади штету проистеклу непоступањем по наведеној Уредби, и то у висини утврђеној из налаза и мишљења судског вештака Ђорђа Јовановића од 23.1.2020.године, у складу са одредбом члана 2 став 1 Уредбе, у двоструком износу плате коју је остварио на пословима које је обављао у утуженом периоду, из којих разлога је обавезао тужену применом члана 154 став 1 Закона о облигационим односима, да тужиоцу исплати новчане износе ближе наведене у ставу првом изреке пресуде, са законском затезном каматом у складу са одредбом члана 277 Закона о облигационим односима и обавезао је тужену да за тужиоца на наведене новчане износе уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање.

Како је у овој парници првостепена пресуда већ једном била укинута, а услед погрешне примене материјалног права из члана 18 став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебних тешких кривичних дела и члана 2 Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа за сузбијање

организованог криминала, чињенично стање је остало непотпуно утврђено на околности испуњености материјалноправних претпоставки за примену назначених правних норми, односно није разјашњено на којим пословима је тужилац радио пре премештаја у Управу за борбу против организованог криминала, као и који је износ плате тужилац остварио на пословима са којих је ступио на рад у Управу за борбу против организованог криминала, овај суд је у смислу одредбе члана 383 став 4 Закона о парничном поступку, одржао расправу, поновио изведене доказе означене на записнику са рочишта пред овим судом од 10.11.2021.године, па је оценом изведених доказа у смислу одредбе члана 8 Закона о парничном поступку утврдио следеће чињенично стање:

Тужилац је запослен у Министарству унутрашњих послова и решењем тужене 01 број ... одгодине, ..., распоређен је почев од ...године, на радно место послови унутрашње безбедности у Одељењу за посебне акције, Управа за борбу против организованог криминала, утврђено под редним бројем 103 у Правилнику о унутрашњој организацији, систематизацији радних места и платама радника Управе за борбу против организованог криминала. Решењем тужене број 120-2/2002 од 23.12.2002.године, тужиоцу је утврђен укупни коефицијент плате 11,04 и одређено да ће се исплата по том решењу вршити од ...године. Тужилац је прегодине, радио у Полицијској академији на пословима ... Решењем тужене 03/1 број 112-3829/06 од 1.7.2006.године, тужилац је са истим датумом распоређен на радно место послови сталног дежурства и обезбеђења објеката/УОСЛ/Одељење за оперативне телекомуникације, стално дежурство и обезбеђење Служба за борбу против организованог криминала/Управа криминалистичке полиције, а решењем број 120-1/2006 од 1.7.2006.године, одређен му је укупни коефицијент плате 21,66. Решењем тужене 03/1 број ... одгодине, тужилац је распоређен са истим датумом на радно место послови сталног дежурства и обезбеђења објеката/УОСЛ/Одељење за оперативне телекомуникације, стално дежурство и обезбеђење (Служба за борбу против организованог криминала), а решењем од 27.5.2013.године и утврђен му је укупни коефицијент плате 1,876. Решењем тужене 03/1 број ... од 20.6.2014.године, тужилац се трајно премешта на радно место послови сузбијања отмица, изнуда и уцена са елементима организованог криминала (ОСЛ) у Одељењу за сузбијање организованог општег криминала у Служби за борбу против организованог криминала, Управе криминалистичке полиције, уз стицање звања виши полицијски наредник. Према обрачунској листи туженог, тужиоцу је за другу половину децембра месеца 2002. године исплаћена плата у укупном износу од 10.193,26 динара. Према картону исплаћених примања за 2002.годину, Полицијске академије, достављеном од стране тужене, а који није оспорен од стране тужиоца, тужиоцу је у новембру месецу 2002. године, исплаћена плата у укупном износу од нето 12.269,74 динара, а за прву половину децембра 2002.године у износу од 5.577,23 динара.

Према налазу и мишљењу судског вештака Ђорђа Јовановића од 23.1.2020. године, укупна номинална нето разлика плате тужиоца, да је исплаћивана на основу Закона и Уредбе за период од 1.11.2013.године, до 29.2.2016.године, 28 месеци, износи 1.885.755,53 динара (3.771.511,06-1.885.755,53), у појединачним месечним износима, као у изреци ове пресуде стави први. Из табеларног приказа датог уз налаз од 23.1.2020.године, произилази да је судски вештак до наведених износа разлике плате дошао тако што је као основицу узимао двоструки износ плате коју је тужилац примио

за сваки месец утуженог периода од новембра 2013.године, закључно са фебруаром 2016.године и од тог износа одузимао износ плате која је тужиоцу исплаћена за месец за који потражује разлику у исплати. На расправи пред овим судом, пуномоћник тужиоца је истакао да је неспорно да је тужилац пре распоређивања на послове у Управу за борбу против организованог криминала, радио у Полицијској академији на пословима возача, али сматра да се ти послови не могу сматрати његовим претходним радним местом у смислу Уредбе, већ је за обрачун двоструке плате у смислу исте Уредбе, релевантна плата коју је тужилац остварио у Управи за борбу против организованог криминала, пре него што је распоређен у Службу за борбу против организованог криминала, која је формирана 2006.године. Навео да је вештак дао обрачун разлике плате у свему у складу са законом и важећим прописима, није имао предлога у допуну доказног поступка, нити је оспорио документацију која је приложена од стране тужене о висини плате тужиоца остварене у Полицијској академији у 2002.години.

Према одредби члана 18 став 1 Закона о организацији и надлежности државних органа у сузбијању организованог криминала, корупције и других посебно тешких кривичних дела ("Службени гласник РС" бр.42/2002...), лица која обављају послове и задатке у државним органима и посебним организационим јединицама из овог закона, имају право на плату која не може бити већа од двоструког износа плате коју би остварила лица запослена на одговарајућим пословима и задацима у Тужилаштву за организовани криминал, Вишем суду у Београду, Апелационом суду у Београду, министарству надлежном за унутрашње послове и Окружном затвору у Београду. Ставом 2 истог члана је прописано да плате лица из става 1 овог члана уређује Влада.

Одредбом члана 2 став 1 Уредбе о платама лица која обављају послове у посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала ("Службени гласник РС" број 14/2003, 67/2005, 105/2005), прописано је да плате старешине Службе и заменика старешине Службе и овлашћеног службеног лица у Служби, руководиоца и заменика руководиоца Посебне притворске јединице и запосленог на пословима обезбеђења у Посебној притворској јединици, обрачунава се и исплаћује у двоструком износу плате коју су остваривали на пословима са којих су ступили на рад у организационој јединици из члана 1 ове уредбе. Одредбом члана 3 став 5 и 6 Уредбе, прописано је да се приликом обрачунавања двоструког износа плате у смислу става 1 – 4 овог члана, не узимају у обзир додаци на плату утврђени законом. Додаци на плату утврђени законом запосленом коме се плата утврђује овом уредбом, обрачунавају се у складу са законом, другим прописима и колективним уговором.

Имајући у виду наведене одредбе, следи да тужиоцу, као овлашћеном службеном лицу запосленом у Служби за борбу против организованог криминала, припада право на исплату двоструког износа плате коју је остварио на радном месту на коме је претходно био ангажован, до момената премештаја у поменути Службу. У конкретном случају, тужилац је пре ступања на рад у Управу за борбу против организованог криминала (пре 15.12.2002.године), био распоређен на послове у Полицијској академији, у којој је у новембру месецу 2002.године, остварио плату у укупном износу нето 12.269,74 динара, а у првој половини децембра 2002.године у укупном износу нето 5.577,23 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака, тужилац је у утуженом

периоду почев од новембра 2013.године, закључено са фебруаром 2016.године, остварио плату у месечним износима наведеним у табеларном приказу који је саставни део налаза, а који су износи ближе назначени у ставу првом изреке првостепене пресуде. Двоструки износ плате коју је тужилац остварио пре ступања у Управу борбу против организованог криминала (пре 15.12.2002.године) је свакако нижи у односу на плату коју је тужилац остварио у утуженом периоду (двострука плата коју је тужилац остварио у новембру 2002.године, износи 24.539,48 динара, а плата коју је тужилац остварио у новембру месецу 2013.године, као првом месецу утуженог периода износи 56.216,85 динара, из чега произилази да не постоји разлика за исплату.

Тужилац је, преко пуномоћника, на расправи пред овим судом указивао да има право на разлику плате, при чему као мерило треба да буде узет двоструки износ плате коју је остварио у Управи за борбу против организованог криминала (УБПОК), односно у Служби у којој је био распоређен пре ступања на Службу за борбу против организованог криминала (СБПОК), а у коју је ступио 2006.године. Међутим, новчани износи које тужилац потражује у овој правној ствари, не представљају новчане износе до којих се дошло применом наведених мерила и критеријума, већ потраживани износи представљају разлику до двоструког износа плате коју је тужилац остварио у сваком месецу утуженог периода, што није у складу са цитираном Уредбом. Имајући у виду да је судски вештак дао налаз и мишљење управо применом те методологије, односно узимајући као основицу двоструку плату тужиоца у утуженом периоду, овај суд исти налаз није могао да прихвати као релевантан доказ на околност постојања и висине потраживања тужиоца у овој парници, јер овакав начин обрачуна није у складу са Уредбом о платама лица која обављају послове у Посебним организационим јединицама државних органа надлежних за сузбијање организованог криминала, важећом у утуженом периоду.

Према одредби члана 231 став 1 Закона о парничном поступку, ако суд на основу изведених доказа (члан 8) не може са сигурношћу да утврди неку чињеницу, о постојању чињенице примениће правило о терету доказивања. Ставом 2 овог члана је прописано да странка која тврди да има неко право, сноси терет доказивања чињенице која је битна за настанак или остваривања права, ако законом није другачије прописано.

Имајући у виду резултат спроведеног доказног поступка и цитиране норме материјалног права, као и чињеницу да тужилац није у смислу члана 7 став 1 Закона о парничном поступку, предложио доказе којима се утврђују чињенице битне за правилну примену материјалног права, овај суд налази да тужилац није доказао основ и висину потраживања на име разлике плате у утуженом периоду, због чега је његов тужбени захтев неоснован.

Без утицаја је позивање тужиоца на пресуде Врховног касационог суда Рев.2 589/19 од 4.7.2019.године и 1495/19 од 29.1.2020.године. Наиме, у наведеним пресудама је заузет став да се двоструки износ плате обрачунава у односу на плату коју би запослени у СБПОК примао на месечном нивоу на радном месту на коме је претходно био ангажован, уз узимање у обзир промена у висини основне плате. Међутим, применом правила о терету доказивања, тужилац висину свог потраживања није доказао ни применом те методологије, већ је висину потраживања определио према обрачуну двоструког износа плате коју је примио у утуженом периоду, што није у

складу са цитираном Уредбом.

Из наведених разлога, првостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев тужиоца за исплату разлике плате за утужени период одбио као неоснован, а како се ради о акцесорном потраживању, које зависи од основаности захтева за исплату зараде, то је преиначена првостепена пресуда и у делу који се односи на уплату доприноса за ПИО и у том делу тужбени захтев одбијен.

Имајући у виду да тужилац није успео у спору у овој парници, то је преиначена и одлука о трошковима поступка садржана у ставу трећем изреке првостепене пресуде, тако што је применом одредбе члана 153 став 1 Закона о парничном поступку, захтев тужиоца за накнаду трошкова првостепеног поступка одбијен као неоснован.

С обзиром да тужена није определила врсту и износ трошкова првостепеног поступка, за које је тражила накнаду, у смислу члана 163 став 2 Закона о парничном поступку, то је њен захтев за накнаду истих трошкова неоснован.

Како је тужена успела у поступку по жалби, то тужиоцу не припадају трошкови другостепеног поступка, а туженој у смислу одредбе члана 153 став 1, члана 154 и 163 Закона о парничном поступку, припадају трошкови другостепеног поступка, и то за састав жалбе у износу од 33.000,00 динара, имајући у виду важећу Тарифу о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката.

Из изнетих разлога, применом одредби члана 394 тачка 1, члана 401 тачка 3 и члана 165 став 2 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), овај суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Радомир Кокотовић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**